

BLODFINK, m. 2. Se *Domherre*.
BLODFLÄCK, m. 2. Fläck af blod (helst då den torkat).

BLODFLÄCKA, v. a. 1. Fläcka med blod. Brukas mindre ofta, utom i part. pass.

BLODFLÖD ell. **BLODFLÖDE**, n. 4. Blodets naturvidriga uttömning ur de kärl, som innesluta detsamma. Derunder inbegripas: Gyllenåder, Blodgång, Blodstörtning, Blodspottning, m. fl.

BLODFULL, a. 2. 1) (mindre brukl.) Som har mycket blod, och i följe deraf är frisk och kraftfull. — 2) (allmännare) Som har ett öfvermått af blod, hvilket förorsakar sjuklighet.

BLODFULLHET, f. 3. Egenskapen att vara blodfull.

BLODFÄRG, m. 3. Färg, liknande blod.

BLODFÄRGAD, a. 2. 1) Färgad med blod. — 2) (fig.) Som har blodröd färg.

BLODFÖRLUST, f. 3. Förlust af blod, som en människa eller ett djur lider, till följe af sår eller sjuklig bloduttömning.

BLODGIRIG, a. 2. och

BLODGIRIGHET, f. 3. Se *Blodtörstig*, *Blodtörstheth*.

BLODGORR, se *Blodgård*.

BLODGRÄS, n. 3. (bot.) Se *Boört*.

BLODGÅNG, m. 2. (med.) 1) Blodflöde från lifmodern. — 2) Öfverdrifven afgång af blod vid menstruation.

BLODGÅR, se *Blodvar*.

BLODHIRS, m. 3. (bot.) Årlig växt, som förekommer på åkrar och sandfält i Sveriges södra landskap, och hvars frön fordom användes till gryn. *Panicum sanguinale*.

BLODHOSTA, f. 1. och

BLODHOSTNING, f. 2. (med.) Upphostning af blod ur lungan.

BLODHUND, m. 2. 1) Stor engelsk dogg, dresserad till jagt på menniskor. — 2) (fig.) Blodtörstig menniska.

BLODIG, a. 2. 1) Fläckad, bestänkt, bestruken, smutsad med blod; som har af sitt eget eller andras blod på sitt skinn eller på kläderna. *B. skjorta, b-a händer. Slå b.*, slå någon så, att blod flyter. (Fig.) *Kläda b. skjorta för fäderneslandet*, gjuta sitt blod i striden för f. — *Syn.* Blodfläckad, Blodbestänkt, Blodstänkt, Bloddränkt. — 2) (fig.) a) Som verkar eller medför stor blodsutgjutelse. *B-t krig, skådespel.* — b) Brukas i vissa uttryck, för att beteckna en sönderslitande smärta, t. ex.: *Gråta b-a tårar*.

BLODIGEL, m. 2. pl. — *iglar*. 1) Mask af Igeldjurens ordning, svartgrön, med sex gula ränder längsät ryggen, tio ögon och trekantig mun, samt tre käftar, hvardera beväpnad med omkring 60 fina tänder, med hvilka han urnyper en trekantig flik af öfverhuden, der han vill suga blod. *Hirudo medicinalis*. — 2) (fig.) a) En, som grymt pressar, utsuger och förtrycker folket. — b) Omensklig ockrare.

BLODIGELSÄTTARE, m. 3. Instrument, bestående af en liten kapsel af silfvertråd i half-oval form, hvilken användes, för att få blodiglar att fästa.

BLODIGHET, f. 3. Egenskapen att vara blodig.

BLODIGT, adv. (fig.) På ett blodigt sätt, med stark blodsutgjutelse; grymt. *I den striden gick b. till. Regera b.*

BLODKÄKA, f. 1. Den tjockare beståndsdel af blodet, till skilnad ifrån blodvattnet, som i aftappad blod småningom afskiljer sig ifrån den förra och flyter som vatten ofvanpå den.

BLODKLIMP, m. 2. Klimp af lefrad blod.

BLODKLÖFVER, m. 2. sing. En utländsk, ettårig klöfverart. *Trifolium incarnatum*.

BLODKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. Ett slags korf, tillredd af blod, mjölk, mjöl, njurtalg och vanliga korfkryddor.

BLODKRÄKNING, f. 2. (med.) Uppkräkning af blod.

BLODKULA, f. 1. Benämning på de små kulor, hvaraf det röda blodämnet består.

BLODKÄRL, n. 3. Benämning på de kroppsdelar, hvaruti blodet innehålles eller kringlöper. [- käril.]

BLODKÄRLSSYSTEM, -- systäm, n. 3. o. 3. Samteliga blodkärlen i en kropp, betraktade såsom ett sammanhängande, ordnad helt.

BLODLAKE, m. 2. sing. Den första vid köttets insaltande uppkommande laken, hvilken blir röd af det ännu i köttet kvarvarande blodet.

BLODLEFVER, m. 2. pl. — *lefrar*. 1) Det röda, tjocka ämnet i blodet. — 2) Se *Blodklimp*.

BLODLIM, n. 3. Blodkakans ena beståndsdel, hvilken, då den afskiljes derifrån, lägger sig som en fast, vit, limaktig hinna öfver det återstående.

BLODLUT, f. 2. sing. (kem.) Kalisalt, bestående af blåsyra, kali och jernoxidul. Har sitt namn deraf, att det blåsyrade kali, som nyttjas till beredningen af berlinerblått i stort, göres af torkadt blod i bränning med alkali.

BLODLYSTEN, a. 2. neutr. — *et*. Se *Blodtörstig*.

BLODLYSTNAD, f. 3. Se *Blodtörst*.

BLODLÖS, a. 2. Som är utan blod. — I de finit form och substantivt brukas *Blodlösen* i folkspråket, för att beteckna Spöke, Ond ande.

BLODLÖSHET, f. 3. Egenskapen att vara utan blod.

BLODMASSA, f. 1. 1) Samteliga blodet i en levande kropp. — 2) Stor samling af utgjuten blod.

BLODMJÖLKNING, f. 2. Säges, då den mjölk, som mjölkas af kor, är mer eller mindre blodblandad.

BLODMÄRKE, n. 4. Märke efter blod.

BLODNÄT, n. 3 (anat.) Se *Ådernät*.

BLODNAFVELBRÄCK, n. 3. (anat.) Nafvelbräck med bloduttömning.

BLODOMLOPP, n. 3. Blodets strömmande från hjertat genom kroppens ådror dit åter tillbaka.

BLODPANNKÄKA, f. 1. Pannkaka, tillredd af blod, mjöl, sirap eller mjölk, ister och korfkryddor.

BLODPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, förvärfvade genom ett mord.

BLODPINK, m. 2. sing. Urin, blandad med blod.

BLODPINKNING, f. 2. Den sjukliga företeelsen hos menniskor eller djur, då de gifva från sig blodblandad urin.

BLODPINNE, m. 2. pl. — *pinningar*. Benämning på de små utstickande, röda rötterna efter pennor och fjädrar på en nyss plockad fågel.

BLODPISS, m. 2. sing. Se *Blodpinkning*.

BLODPISSNING, f. 2. Se *Blodpinkning*.

BLODPLÄTTLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. (bot.) Ett slags färglaf. Lichen *Hæmatomma*.

BLODPÜDDING, m. 2. Pudding, tillredd af blod, mjölk, mjöl, sirap, njurtalg, mejram och åtskilliga kryddor. [- budding, -buding.]

BLODREGN, n. 3. Nedfallande högt upptrån ur luften af ett flytande, droppformigt, rödt ämne, liknande blod, och förorsakadt af rödt bloddoft, af röda vattenloppor, af den röda fuktighet, som